

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Πέντε χρόνια πριν

«**Α**ΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ...»
Όχι.

«Αγαπητό μου ημερολόγιο...»

Πάλι όχι.

Δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω. Ίσως και να μην έχει τόση σημασία βέβαια. Έχω να πιάσω το ημερολόγιό μου πάνω από ένα χρόνο, σχεδόν ενάμιση, και τώρα μου είναι δύσκολο να συγκεντρωθώ και να συνεχίσω να γράφω όπως στις αρχές. Το «αγαπητό» κι «αγαπημένο» μου φαίνονται πολύ παιδικά, του δημοτικού. Τότε ίσως ήταν ωραίο ν' αρχίζω έτσι, αλλά πλέον πάω στη Β' Γυμνασίου, πρέπει να βρω κάτι άλλο. Ίσως χρειάζεται ν' αφήσω τις σκέψεις μου να βγουν και να γραφτούν όπως αυτές θέλουν. Το σημαντικό άλλωστε είναι να γράφω αυτές τις σκέψεις κι όχι πόσο καλά θα το κάνω. Έτσι κι αλλιώς το ημερολόγιο δε θα το δει και κανείς, ίσως να μην το διαβάσω ούτε εγώ ποτέ, οπότε δεν έχει καμία απολύτως σημασία πώς θ' αρχίσω.

Για να πω την αλήθεια, δεν πίστευα πως θα ξανάρχιζα

νά κρατώ ημερολόγιο, νόμιζα πως μαζί με το δημοτικό θα τέλειωνε κι αυτό. Γιατί θα τέλειωναν και τα βάσανά μου, έτσι τουλάχιστον ήθελα να πιστεύω. Κάτι που μπήκα στο γυμνάσιο, κάτι που άλλαξα σχολείο κι από τα βόρεια προάστια κατέβηκα στα νότια, κοντά στην περιοχή μου, νόμιζα πως το να γράφω ό,τι σκέφτομαι και ό,τι θέλω να πω, αλλά δεν έχω σε ποιον να το πω, θα γινότανια παρελθόν. Δυστυχώς όμως τα πρώτα δείγματα της Β' Γυμνασίου άλλα πράγματα δείχνουν. Μακάρι να κάνω λάθος βέβαια, αλλά...

Η διαφορά από τότε είναι πως δύο χρόνια πριν ο εφιάλτης μου ήταν το σχολικό. Ούτε είχα καταλάβει πώς είχε αρχίσει το πράγμα, αν δηλαδή είχα πει εγώ κάτι, ή αν έδινα στόχο, ή αν είχα κάνει κάτι γελοίο που είχε τραβήξει την προσοχή. Το ζήτημα είναι πως κάποια μέρα, θα ήταν Οκτώβριος ή Νοέμβριος, έτσι όπως καθόμουν μόνος, από τα μισά της διαδρομής και μετά, στη θέση μου, με περικύκλωσαν ξαφνικά πέντε πεμπτάκια. Ο ένας κάθισε δίπλα μου, άλλοι δυο στα μπροστινά καθίσματα, γυρίζοντας προς το μέρος μου, κι άλλοι δυο πίσω μου, πότε όρθιοι, πότε χώνοντας τα κεφάλια τους στο άνοιγμα ανάμεσα στα καθίσματα. Οι δύο από τους πέντε ήταν κορίτσια.

«Τι νέα;» είχε ρωτήσει ο ένας, που μάλλον ήταν ο αρχηγός τους.

«Τίποτα», είχα απαντήσει εγώ κάνοντας πως προσέχω τη διαδρομή από το παράθυρο.

«Πώς σε λένε;» συνέχισε ο αρχηγός.

Ήξεραν πώς με λένε, αλλά εγώ απάντησα πιστεύοντας

πως πραγματικά αυτό ήθελαν μόνο να μάθουν και μετά θα με άφηναν στην ησυχία μου.

«Παπαπαναγή. Θοδωρή Παπαπαναγή», είπα και τους είδα να κοιτιούνται μεταξύ τους και να σκάνε στα γέλια.

«Παπά... παπά... παπά... παπά... Παπαπαπαπαπαναγή», είπε το ένα κορίτσι από πίσω μου κι όλοι έκαναν «παπά... παπά... παπά... παπά», σαν τραυλοί.

«Και τι ζώδιο είσαι, Παπαπαπαναναγηγή;» είπε ένας τρίτος από μπροστά.

‘Όλοι οι άλλοι είχαν σκάσει στα γέλια.

«Μπορείτε να πάτε στις θέσεις σας;» τους είπα κάπως απότομα εγώ. «Δεν έχω όρεξη».

«Μμμ... έτσι όπως σε βλέπουμε, μάλλον έχεις πολλή όρεξη», είπε ξανά ο αρχηγός φουσκώνοντας τα μάγουλά του.

«Μόνο αυτό πες μας και φύγαμε. Τι ζώδιο είσαι;»

«Ταύρος», απάντησα έχοντας κοκκινίσει από την ντροπή, και ένας άλλος πετάχτηκε και είπε:

«Μάλλον κότα είσαι, υπάρχει ζώδιο κότα, δεν υπάρχει;»

Τα πεμπτάκια έκαναν hi5 μεταξύ τους και γελούσαν πλέον σαν τρελά, ενώ ο αρχηγός φώναζε:

«Ποοο, τι λες τώρα; Ποοο, τον τάπωσες;».

Δεν έφυγαν ούτε μετά από λίγο, ούτε την επόμενη μέρα ούτε τη μεθεπόμενη. Περίμεναν να σηκωθεί ο διπλάνός μου, ο Κώστας, που ήταν συμμαθητής μου και κολητός μου, και μετά πλησίαζαν, προτού ακόμα προφτά-

σει να κατέβει στη στάση του. Στον Κώστα δεν είχα πει τίποτα, ούτε και σε κανέναν άλλον άλλωστε. Ντρεπόμουν. Μια φορά μόνο μου ξέφυγε και του είπα:

«Δεν κάθεται ακόμα λίγο, να κατέβεις πιο μετά;» κι αυτός γέλασε και με κοίταξε παραξενεμένος.

«Τι λες, παιδί μου; Πώς θα γυρίσω πίσω;»

Και μέρα με τη μέρα, με το που ανέβαινα στο λεωφορείο, με έπιανε άγχος και ταραχή για το πότε θα κατέβαινε ο Κώστας, επειδή θα πλάκωναν οι άλλοι. Χαιρόμουν όταν σταματούσαμε σε κάνα φανάρι ή όταν είχε κίνηση προτού κατέβει ο φίλος μου, χαιρόμουν γιατί θα έμενε ακόμα λίγο μαζί μου και θα καθυστέρουσε το μαρτύριό μου. Και μετά, όταν κατέβαινε, ευχόμουν να μην υπάρχει ούτε ένα αμάξι, ούτε ένα φανάρι να μας σταματήσει, να μην κάνει ούτε μια στάση το σχολικό, για να φτάσω γρήγορα στο σπίτι μου ή για να κατέβουν οι τρεις από τους πέντε, οπότε και οι άλλοι δυο το διαλύανε γιατί δεν είχε πλάκα. Και η μεγάλη μου χαρά ήταν όταν δυο τρεις φορές ήρθε ο Κώστας από Παρασκευή στο σπίτι μου, να παίξουμε και να διαβάσουμε μαζί, οπότε δεν κατέβηκε στα μισά της διαδρομής, αλλά κάθισε μέχρι το τέλος. Τότε είχε περάσει δήθεν τυχαία ο αρχηγός των πέντε από δίπλα μας και είχε πει στον Κώστα: «Ε, φίλε, η στάση σου πέρασε, δε θα κατέβεις;», κοιτώντας παράλληλα με τσαντίλα και οργή εμένα, για να πάρει την απάντηση από τον κολλητό μου: «Όχι, τραβάς κάνα ζόρι;». Μπορεί και να είχε καταλάβει κάτι ο Κώστας, μπορεί και να του την έδωσε ο τρόπος του άλλου, που δεν τον κοιτούσε αλλά είχε καρφωθεί σ' εμέ-

να, το ζήτημα όμως είναι πως εγώ το είχα χαρεί πολύ, γιατί ο αρχηγός είχε βάλει την ουρά κάτω απ' τα σκέλια και μ' είχε αφήσει ήσυχο. Και παρόλο που τον άκουσα να λέει στους άλλους: «Όχι σήμερα, είναι και το άλλο το μαλακισμένο μαζί του, θα κατέβουν μαζί», από μέσα μου ήμουν ευτυχισμένος. Μια ευτυχία που κράτησε ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο, αλλά από τη Δευτέρα και μετά τα βάσανα ξανάρχισαν, ίσως με μεγαλύτερη ένταση, επειδή ο αρχηγός είχε ντροπιαστεί από τον Κώστα.

Όσο κι αν προσπαθούσα, δεν μπορούσα να γλιτώσω. Έκανα πως κοιμόμουν, αλλά με σκούνταγαν και άρχιζαν το δούλεμα. Έκανα πως διάβαζα τα μαθήματά μου, αλλά μου έπαιρναν το βιβλίο για να δούνε τι διαβάζω και το πετούσαν ο ένας στον άλλον. Κι όσο εγώ πάσχιζα να το πιάσω, τόσο αυτοί το πετούσαν και δεν το έπιαναν και τους έπεφτε κάτω και το πατούσαν «κατά λάθος». Και μετά δεν άντεχα να είναι βρόμικο το βιβλίο μου, σιχαινόμουν να το πιάσω. Αλλά δεν μπορούσα και να πω στους δικούς μου να μου πάρουν άλλο, θ' αγοράζαμε καινούρια βιβλία σχεδόν κάθε βδομάδα. Έτσι αποφάσισα να μη διαβάζω στο σχολικό, αλλά αυτοί άνοιγαν την τσάντα μου, έβγαζαν βιβλία και τετράδια κι έσκιζαν σελίδες για να κάνουν σαΐτες. Και μετά έλεγαν «συγγνώμη» και τα ξανάβαζαν στην τσάντα τσαλακώνοντάς τα. Και δώσ' του να γελάνε, να κοιτιούνται μεταξύ τους ποιος θα πρωτοδώσει το σύνθημα και να μου λένε: «Σε ταπώσαμε, χοντρέ», «Έχεις μικρό πουλί» κι άλλα τέτοια.

Όσο περνούσαν οι μήνες, γυρνούσα όλο και πιο λυπη-

μένος στο σπίτι, έτρωγα δυο πιρουνιές και παρατούσα το φαγητό μου, ίσως γιατί έλπιζα ν' αδυνατίσω μέσα σε δυο τρεις βδομάδες, τουλάχιστον να μη με λένε «χοντρό».

«Τι έχεις, αγόρι μου, και δεν τρως;» με ρώτησε μια μέρα η μητέρα μου, που σίγουρα θα είχε παρατηρήσει την ανορεξία μου από καιρό.

«Μη με ξαναπείς “αγόρι μου”», είχα φωνάξει εγώ, «έχω μεγαλώσει πια, δεν είμαι το αγόρι σου. Θοδωρή με λένε», της είχα απαντήσει και το είχα μετανιώσει σχεδόν αμέσως, αλλά εκείνη τη στιγμή ήθελα να με παρατήρει στη δυστυχία μου.

«Μήπως σε πειράζει κανείς στο σχολείο;» με ξαναρώτησε κι εγώ εκνευρίστηκα περισσότερο, γιατί συνειδητοποίησα πως ακόμα και όσοι δεν το ήξεραν, υποψιάζονταν το πρόβλημά μου.

Φαντάζομαι τι θα έλεγαν τα άλλα παιδιά στο σχολικό, που άκουγαν μπρ3, αλλά που θα τα έβλεπαν όλα. Φαντάζομαι τι ρεζίλι θα είχα γίνει, να με βάζουν κάτω τα πεμπτάκια και να με κοροϊδεύουν.

Με τα πολλά δεν άντεξα.

«Ε, να, είναι κάτι παιδιά της Β' Γυμνασίου που με πειράζουν», της είπα μια μέρα που με πίεσε πολύ, λέγοντας ψέματα φυσικά για την τάξη που πήγαιναν. Εννοείται δεν είπα τίποτα για τα δυο κορίτσια, δε θ' άντεχα να με θεωρούσε και η μητέρα μου θύμα ή να με λυπόταν. «Μην το πεις όμως στον μπαμπά και νευριάσει», βιάστηκα να την προειδοποιήσω, από φόβο μη γίνουν χειρότερα τα πράγματα.

Η μητέρα μου κάθισε ανήσυχη δίπλα μου κι άρχισε να με ρωτάει. Της απαντούσα χωρίς να της τα λέω όλα, μόνο τα πιο αθώα και τα πιο ακίνδυνα, μην τυχόν και πάει με τον μπαμπά στο διευθυντή του δημοτικού ή σε κανέναν καθηγητή του γυμνασίου και γίνει μεγάλη φασαρία. Και απ' ό,τι φαίνεται τα παρουσίασα όλα τόσο αθώα, που η μητέρα μου χαμογέλασε, μου είπε πως αυτά είναι παιδιαστικά κι ανώριμα και κομπλεξικά, πως δεν αξίζει να στενοχωριέμαι και να μην τα σκέφτομαι.

«Αν όμως χειροτερέψουν τα πράγματα, θα μου το πεις, έτσι;» μου είπε στο τέλος.

«Ναι, κι εσύ δε θα πεις τίποτα στον μπαμπά, εντάξει;»

Συμφωνήσαμε ότι η κατάσταση δεν ήταν πολύ σοβαρή κι ότι μπορούσα να τη χειριστώ, πράγμα που ήταν ψέμα. Γιατί η κατάσταση ήταν σοβαρή, τουλάχιστον για μένα, και δεν μπορούσα να τη χειριστώ. Απλά είπα ψέματα. Και γυρνούσα στο σπίτι προσποιούμενος τον ευχαριστημένο και απαντούσα με ψεύτικο ενθουσιασμό στις ερωτήσεις της μαμάς και του μπαμπά για το πώς πήγε το σχολείο, αλλά όταν έμπαινα στο δωμάτιό μου, μόνο αυτό το πράγμα σκεφτόμουν. Τουλάχιστον έπεφτα με τα μούτρα στα μαθήματά μου και ξεχνιόμουν κάπως.

Και μια μέρα, από το πουθενά, έγινε το θαύμα. Εκεί που είχαν μαζευτεί πάλι τα πεμπτάκια και φώναζαν και γελούσαν έχοντας στη μέση εμένα, που είχα βουλιάξει στο κάθισμά μου, ξαφνικά βλέπω ένα χέρι να τυλίγεται γύρω από το λαιμό του αρχηγού και να τον σφίγγει. Αυτός, με μια έκφραση πόνου στο πρόσωπο –πόνος και τσαντίλα κι

έκπληξη μαζί- γύρισε να δει ποιος τόλμησε να τον αγγίξει και αντίκρισε ένα παιδί από τη Β' ή Γ' Λυκείου, δε θυμάμαι καλά την τάξη, τον Κίμωνα, να έχει έρθει από τη γαλαρία, όπου κάθονται όλα τα παιδιά του λυκείου και, νευριασμένος, να του απευθύνει το λόγο, σ' αυτόν και στους υπόλοιπους τέσσερις.

«Λοιπόν, μαλακιστήρια, αρκετά μας τα πρήξατε με τις βλακείες σας. Όποιος ξανάρθει και κάτσει δίπλα στον Θεωρή θα έχει να κάνει μαζί μου».

Τα πεμπτάκια κοκκίνισαν, ήταν κάτι που σίγουρα δεν το περίμεναν.

«Με πονάς, βλάκα!» είπε ο αρχηγός κι ο Κίμωνας του έριξε μια φάπα που έκανε τους άλλους ν' ανοίξουν διάπλατα τα στόματά τους από την έκπληξη και τον αρχηγό να γίνει κατακόκκινος από την ντροπή, έτοιμος να εκραγεί. «Πάμε τώρα μπροστά να το πούμε στη συνοδό. Όταν το μάθει ο διευθυντής, θα σε διώξει απ' το σχολείο», άρχισε να λέει μασώντας τα λόγια του και έχοντας μαζευτεί, ώστε να δίνει λιγότερο στόχο, μην τυχόν και φάει δεύτερη φάπα. Είχε γίνει όμως ρεζίλι στους κολλητούς του.

«Είσαι ηλίθιο και κομπλεξικό», του είπε ο Κίμωνας σοβαρός και απειλητικός. «Αφού γουστάρεις όμως τόσο πολύ τη ρουφιανιά, πάμε». Κι άρχισε να τον τραβά μπροστά.

Όλο το σχολικό, εκτός από τη συνοδό που μιλούσε με τον οδηγό, είχε γυρίσει και τους κοίταζε, όλοι αυτοί που μέχρι πριν αδιαφορούσαν για μένα. Τώρα όμως το θέαμα ήταν διαφορετικό, ο αρχηγός προσπαθούσε να ξεφύγει α-

πό τα χέρια του Κίμωννα κάνοντας σαν νευρόσπαστο και κλαψουρίζοντας.

«Άσε με, άσε με, σου λέω! Δεν έχεις δικαίωμα...»

Ο Κίμωννας τον έσπρωξε σ' ένα κάθισμα.

«Έτσι και ξαναπειράξεις τον Θοδωρή, θα πέσει πολύ γέλιο εδώ μέσα, οκεί;»

Οι άλλοι κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια.

«Είπα: οκεί;»

Ο αρχηγός κούνησε ελαφρά το κεφάλι του.

«Οκεί; Δεν άκουσα τι μου 'πες», συνέχισε ο Κίμωννας.

«Εντάξει, εντάξει. Οκεί είπα, άσε με τώρα να φύγω».

Η παρέα διαλύθηκε, δεν τόλμησε να ξανάρθει δίπλα μου, σχεδόν δε μου 'δινε σημασία πια όταν έμπαινα στο σχολικό. «Έσπασε» μάλιστα και μεταξύ της, ο αρχηγός με τα δυο αγόρια και τα κορίτσια μόνα τους.

Με τον Κίμωννα δε μίλησα, απλώς του είχα χαμογελάσει για να τον ευχαριστήσω όταν κατέβαινε. Κι αυτός είχε καταλάβει. Και δε μίλησα γενικά μαζί του, μέχρι το τέλος της χρονιάς. Ούτε κι αυτός μου απηύθυνε ποτέ το λόγο, ούτε μου είπε ποτέ κάνα «γεια». Ήξερα όμως πως μ' είχε στο νου του, τον έβλεπα πριν κατέβει να ρίχνει κλεφτές ματιές προς το μέρος μου, να ελέγχει πάντα αν όλα ήταν καλά. Και του χρωστούσα ευγνωμοσύνη.

Από τότε το αγαπημένο μου ιστορικό πρόσωπο έγινε ο Κίμωννας. Ούτε ο Λεωνίδας, ούτε ο Θεμιστοκλής, ούτε ο Περικλής, ούτε ο Μιλτιάδης, ούτε οι αυτοκράτορες του Βυζαντίου, μόνο ο Κίμωννας, τη ζωή του οποίου είχα μάθει σχεδόν απέξω.

Έχουν περάσει δυο χρόνια σχεδόν κι έχω αρχίσει να νοσταλγώ τον Κίμωνα, μακάρι να τον είχα και τώρα. Ξέρω όμως πως τα θαύματα γίνονται μια φορά, μετά ο καθένας πρέπει να βασίζεται στις δικές του δυνάμεις...